

# SLAVONAC U LOVRANU Uz podršku okoline sve je lakše, pa tako i borba s bolešću

Jakov Kršovnik

11. lipanj 2020 12:01



Mirko Nađ (desno) s direktorom Stubice Brankom Stošićem / Foto: R. BRMALJ

**Nađ je u Lovran stigao prije četiri godine i radi kao organizator programa u kinu Sloboda. Pati od progresivnog slabljenja mišića, a kolege na čelu s direktorom Brankom Stošićem su mu velika podrška**

**LOVRAN** – Lijepo je kada u moru negativnih vijesti ispliva jedna pozitivna, poput one iz kina Sloboda u Lovranu gdje radi Mirko Nađ. Rodom je iz Lukača pored Virovitice, a u Lovran je stigao prije četiri godine sa zaručnicom Marijom. Na prvi pogled ne razlikuje se ni po čemu od mnogih mladih ljudi, no s devet godina mu je dijagnosticirana miopatija.

– Riječ je o progresivnom slabljenju mišića, ja sam uvijek danas jači nego što ću biti sutra. Nema lijeka, jedine su preporuke da se krećem i radim. Mala sreća u nesreći je što imam jedan lakši oblik, ali ipak... Stepenice su mi problem, hodanje uzbrdo, kao i teži fizički rad – govori Nađ.

## **Sposobna osoba**

Kad je stigao u Lovran, javio se za stručno osposobljavanje u Stubicu te ga je direktor Branko Stošić odlučio primiti, a nakon godinu dana i uzeti u radni odnos kao organizatora kinoprograma, posao na kojem i danas radi. Zadužen je za dogovore s distributerima te prema ponudi odabire filmove koji će se prikazivati u kinu. Također brine i za druge administrativne poslove, kao i rasvjetu i ozvučenje. Kako je rekao Stošić, nikome nije lako kad se doseli u novu sredinu, a Nađa je prepoznao kao sposobnu osobu, posebno kad je saznao da se radi i o velikom filmofilu. Danas ima samo riječi hvale za njega, a i Nađ ističe da se u kinu jako dobro osjeća.

– Jako su senzibilni u tvrtki po pitanju mog fizičkog stanja. Ja nisam ništa tražio, a direktor je sam posvuda postavio rukohvate i stalno me opominje da ne smijem »letjeti« da negdje ne padnem – opisuje.



Dolazak u Lovran mu nije bio prvi susret s Liburnijom jer je studirao na fakultetu u Iki, smjer Menadžment događaja i slobodnog vremena.

– Nakon fakulteta vratio sam se u Viroviticu i ondje radio u udrugama i fast foodovima, da bi igrom slučaja moja zaručnica u Lovranu našla jedan sezonski posao, a ja sam došao s njom i počeo raditi u Stubici – prepričava Nađ.

## **Veliki filmofil**

– Nisam mislio da bih mogao doći do ovog posla, ali se poklopilo i vrlo sam zadovoljan. Još kad sam bio dijete, a i kasnije u srednjoj školi i na fakultetu, išao sam u kinoteke i kina te uz gledanje filmova žicao plakate. Imam ogromnu kolekciju i veliki sam filmofil. U slobodno vrijeme prevodim filmove i

serije, odnosno radim titlove na hrvatskom. Dok smo morali biti u kući, zbog propisanih mjera opreza, preveo sam dvije sezone jedne serije i to mi je baš hobi. Bilo je i slučajeva kad sam htio da prikazemo pojedine filmove u kinu, no nismo imali titlova te sam ih onda ja napravio. Prevodim s engleskog jezika, ali imao sam prilike prevoditi i španjolske te mađarske filmove, uz naravno engleski predložak – opisao nam je Nađ.

– Uvijek sam imao nekakav lagani strah od pokazivanja pred drugima, no uz veliku podršku svoje zaručnice i obitelji, a na poslu od direktora, malo sam izašao iz toga. Hoću reći – iako si osoba s invaliditetom, mislim da se može. Ja sam krenuo u ovo znajući da ću morati raditi neke stvari s kojima imam problema, ali imam tu sreću da su osobe s kojima radim susretljive – zaključio je Nađ, s čime se složio i Branko Stošić.

– Želimo pokazati da moramo biti senzibilirani za osobe koje su možda malo drukčije, da tu osobu ništa ne sprečava da bude efikasna i učinkovita te da radi besprijekoran posao. I ja sam svjedok tome za Mirka Nađa – kazao je.